

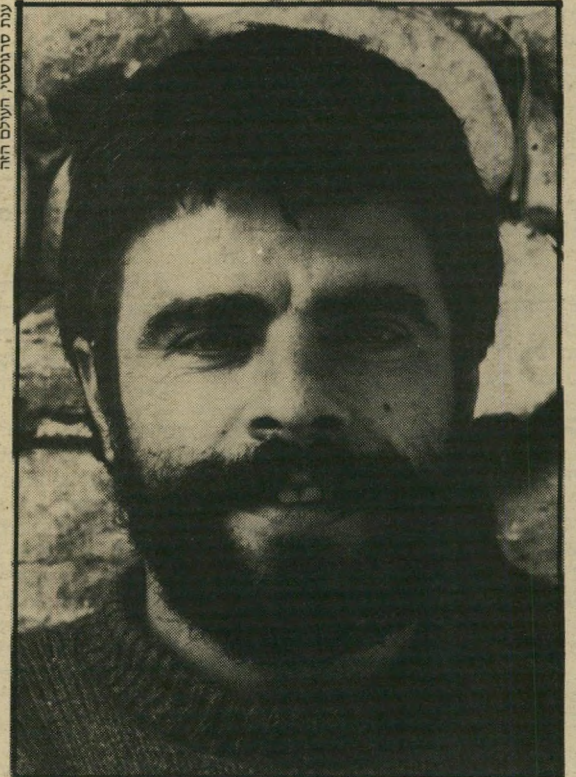
יורם ("יוריק") ורטה (למטה מימין) ואלון פורת, יוזמי ומארגני מיצעד "קו אדום", מספרים על הולדת הרעיון, על הדרך הקשה בהוצאתו לפועל, על הקשיים שעמדו בדרכם, ועל מחשבותיהם הנוגעות לעתיד התנועה.

ענת סרגוסטי, העולם הזה

"איהשקט הרציני שלי, התחיל במילחמה הלבנון. שם איבדתי אח השקט שהיה לי כה, בכפר"

"אנשים חששו מזה שעניי אנשים לא מוכרים את מארגנים את כל העניין"

ענת סרגוסטי, העולם הזה

מיצעד הקו האדום

נולד באופן ספונטאני!

ראינה ענת סרגוסטי

הם נפגשו עם כולם, ניסו לשכנע את כולם. הם היו נקיים מפוליטיקה, נקיים מתככים ומאינטריגות וממריבות ישנות רבות-שנים. הם היו בעד ולא נגד. יוריק ואלון גרים עם עוד 20 משפחות בכפר בשם כליל בגליל-המערבי. זה כפר שיושב על אדמות פרטיות, שכל תושב רכש בעצמו. לכל משפחה דונמים אחדים, חלק מהמישפחות קנו כמה עשרות דונמים. הכפר הוקם לפני 10 שנים, ואלון היה מן הראשונים במקום. כל משפחה בנתה את ביתה בעצמה, על השטח שלה, כך שהמרחק בין בית לבית הוא גדול מאוד וביקורים בין הבתים נעשים בעיקר ברכב. במרכז הכפר, על גיבעה, יש מיבנה ובו טלפון ציבורי, ודרך הטלפון הזה נוהלה חלק מהמערכה. אלון הוא פסל, ומתמרנס ממכירת החלב של עדר-העזים שלו לכפרים ערבים בסביבה.

הם התחילו לפעול מייד באופן אינטימי ביותר. הם זנחו את בתיהם ומישפחותיהם - לאלון ולאורה ארבע בנות, ליוריק ולעמל שני בנים - והתמסרו באופן מוחלט לעניין עצמו. בהתחלה הם לא ידעו אל מי לפנות, מה צריך לעשות, איך ליישם את הרעיון. הם התקשרו לכמה חברים טובים - חלקם עיתונאים, חלקם אנשי-שמאל ותיקים, חלקם חברי-ילדות - פישפשו בסיפריה-הט

אביב, אלא להביא את ההפגנה אליהם. יוריק היה קצת יותר מציאותי, ואחרי שיחות עם חברים אחדים, התחיל להריח את הבעייתיות שברעיון. קשה לתאר את ההבדל בין שיחתי הראשונה עם השניים לפני חודש, לבין שיחתי האחרונה איתם בשבת, שלושה ימים אחרי תום המיצעד. לאיש מהם לא היתה קודם כל נגיעה מפוליטיקה. מדי פעם הם השתתפו בהפגנות

זה היה, נדמה לי, במוצאי-השבת. יוריק טילפן אלי. ביקש שאתקשר בחזרה והסביר שהוא מדבר מן הטלפון הציבורי בכפר. בקושי שמעתי אותו. הקו היה משובש מאוד. הוא אמר: "חשבנו מה עושים, מה עושים, לאור המצב ומה שקורה בשטחים, ואנחנו רוצים לערוך מיצעד מהגליל לירושלים." הוא נשמע נרגש. אחרי ימים אחדים נסעתי אליו לכפר. זה היה בסוף חודש ינואר. בבית של עמל ויוריק, זוג חברים טובים שלי מזה שנים רבות, נגשתי בפעם הראשונה את אלון פורת.

אלון היה נסער. הוא דיבר מהר ולקח לי קצת זמן להבין אותו. הוא סיפר שיש לו רעיון, שהתחיל כרעיון גראפי, ושאותו הוא רוצה ליישם במיצעד-המונים שיצעד מ"ראש-הניקרה ועד ירושלים. הרעיון של אלון היה "קו אדום".

כשדיברו, היה בטוח שרוב העם חש כמוהו, שהמצב בלתי-אפשרי, שרוב העם מחפש דרך נאותה להביע את סלידתו מהאירועים ומהכיבוש, ואחרי מחשבה הגיע למסקנה שהדרך הטובה ביותר היא לערוך מיצעד ארוך. לא הפגנה חד-פעמית, אלא מיצעד שיעבור ליד פתחי הבתים, ברחובות של ערים ויישובים.

אלון דיבר כמו מתוך חלום. הוא נשמע רומאנטי. הוא היה בטוח שמיצעד כזה יס"חוף אליו את המוני אזרחי-ישראל, שייצאו בדרך זו להביע זעקה ומחאה נגד הכיבוש. הוא רצה ללכת אל האנשים, לבתיהם, ולא לקרוא להם לבוא להפגנת-המונים בתל-

"הי לנו שלושה עקרונות: עמידה ברורה נגד הכיבוש, שיחורף-בעולה יחד-ערבי, ואיחוד של כל האזרחים המוכנים ללכת למען המטרות הללו"

למונים שלהם, דלו שמות ומיספרים, התקשרו עם דוברים של תנועות-שלום ומיפ-לגות-שמאל, קבעו פגישות, נסעו, דיברו, דחפו, לחצו. הם לא ויתרו, לא בחלו באיש או בנוף, לא התביישו. הם דחפו כמו בולדוזר. רבים מאלה שדיברו איתם ניסו לרפות את ידיהם. אמרו להם שאי-אפשר לארגן אירוע כזה בתוך זמן קצר, אמרו להם שאין שום סיכוי להביא ביחד את אנשי "שלום-עכשיו" עם ערבים מהגליל, אמרו להם שחברי מפ"ם ורץ לא ילכו עם רק"ח. אמרו שזה לא ילך. אבל הם לא היו מוכנים לוותר.